

ODBIJANIE (3) *sb n*

o oraz a jasne; tekst nie oznacza -é.

sg *N* odbijani(e) (2). ◇ [G odbijaniã.] ◇ *I* odbijanim (1), [odbijaniem].

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w. w innym znaczeniu s.v. odbić.

I. Rzeczownik od „odbijać” (3) :

1. [Kierowanie w przeciwną stronę przedmiotu wymierzonego w siebie, odrzucanie piłki [czyje]:

W przeciwstawieniu: »uderzenie ... odbijanie«: Bo w igrze téy/ gdy piłká vpádnie/ ítáie fie to/ ábo złým vderzeniem piérwżégo graczá/ ábo złým odbiiániém tego/ do kogo piłká leći. SenekaGórn 84.]

2. Odpędzanie, odpieranie ataków; przen; propulsatio, recussus, repulsus *Cn* (1) : łámi fie krzywd fwyh nie mśćli/ áni teź łámi liebie odbijánim iákim bronili *CzechRozm* 233v.

3. Miarowe uderzanie, pulsowanie (2) :

Wyrażenie: »odbijanie pulsu, żył« = pulsus arteriarum Mącz [szyk 1:1] (1:1): Index morborum fere est arteriarum pulsus, Znák niemocy pulśu prętkie odbiyánie Mącz 85c, 287a.

II. [Rzeczownik od „odbijać się”: Kierowanie się w przeciwną stronę napotkawszy na swej drodze jakąś powierzchnię (o świetle) [czego od czego]: [Cymbrowie] dla odbijánia błýfkánia/ y promieniow od zbroy [...] pátrzyć ná Włochow nie mogli *StryjKron* 30.]

Cf **ODBIJAĆ, ODBIJAĆ SIĘ**

KW